

Správné porozumění

Evangelizace = ti, kteří znají Ježíše, o něm říkají těm, kteří jej neznají.

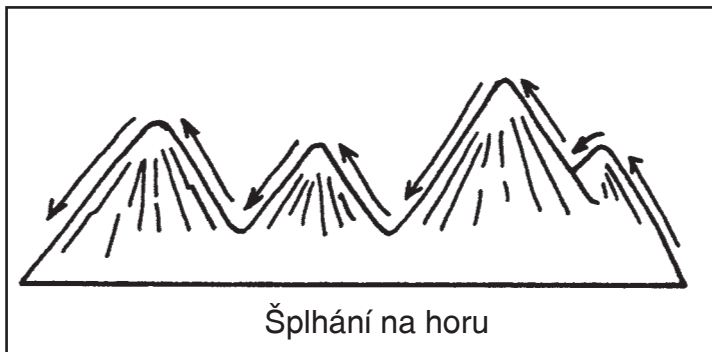
Jsem přesvědčen, že se všichni shodneme na tom, že evangelizace je něco, k čemu jsou křesťané povoláni. Možná že jsi dokonce horlivý a připravený začít. Ale vrátil se někdo z vás v posledních letech z evangelizační akce s pocitem hořkého zklamání? Většina z vás, ne-li všichni, pravděpodobně na tuto otázku odpoví ano. Já určitě! Proč něco, co je potenciálně tak vzrušující a víru budující zkušenost, může být tak častým zdrojem frustrace?

Dovolte mi poznamenat, že většinu zklamání, která cítíme, si působíme sami. Myslíme si totiž, že rozumíme tomu, co evangelizace znamená. Ale velmi často tomu tak není.

V této knize chci hledat nové porozumění pro to, co je evangelizací pro současnou dobu, abychom již dále netrpěli neustálým zklamáním a mohli začít vidět výsledky, po kterých všichni toužíme.

Výstup na horu

Zkušenosti mnoha církví vypadají takto: Církev vynaloží obrovské úsilí na to, aby přišla s nápadem, jak zasáhnout své okolí. Pak šplhá na horu, aby myšlenku dovedla ke zdárnému konci. Ale na konci vši své namáhavé práce a postupu se zřítí do údolí zklamání, protože její očekávání nebylo naplněno.

Církev pak šplhá na další horu, protože souhlasí, že evangelizace je něco, co rozhodně musí dělat, a znovu se zřítí do údolí zklamání. Zkouší to dál, možná vidí výsledky, ve které původně doufala, a myslí si, že na to konečně přišla. Pak opakuje svůj nápad, a tentokrát neuspěje. Nakonec zkusí způsob, o kterém je přesvědčena, že nemůže fungovat, a on funguje.

Proč?

Španělská zkušenost

Mé vlastní zkušenosti během dvaceti let evangelizování vypadají asi takto: Některé věci fungovaly, ale jindy byly bez zjevného důvodu bezvýsledné.

Zvláště si vzpomínám na jednu akci, kdy jsme dospěli k přesvědčení, že řešení našich evangelizačních potíží vězí ve větší víře a moci.

S přítelem evangelistou jsme v Anglii vedli krátký učednický kurz pro „Youth With A Mission“ (Mládež s misí). Tři měsíce jsme strávili tím, že jsme do studentů hustili očekává-

ní, budovali v nich víru a povzbuzovali je, aby věřili Bohu, že je naplní mocí Ducha svatého pro evangelizaci.

Na závěr kurzu jsme všichni měli jet do Španělska a tam se rozdělit do čtyř týmů. Akci jsme měli přesně naplánovanou. Naučili jsme se hrstku španělských písní, měli jsme připraveny nějaké chytré pantomimy, každý tým měl zkušeného překladatele. Byli jsme připraveni vyrazit na náměstí španělských měst, zpívat naše písně, předvést pantomimu, shromáždit velké davy, kázat přes překladatele a moc Boží měla sestoupit na mnoho lidí, kteří měli být spaseni. Nebo ne?

Zanedlouho jsme vyrazili do Španělska s vírou, že uvidíme přinejmenším sto Španělů, jak se skrze naše úsilí stanou křesťany. Nikdy předtím neodjel tým s tak velikým očekáváním, že Bůh bude jednat.

Jedna skupina dorazila do malého městečka Fugares v severním Španělsku. Zvučeli vzrušením a jejich víra se vznášela vysoko nad zemí. Ihned se vydali na náměstí v centru, o kterém si byli jisti, že bude velmi rušné. Naneštěstí jim nedošlo, že Fugares se rozkládá na úpatí Pyrenejí a v listopadu zde přímo středem města vane mrazivý vítr od pyrenejských ledovců.

Vedoucí týmu si uvědomil, že je něco v nepořádku, jakmile dorazili na náměstí a zjistili, že i vrabci mají šály. Ale přestože bylo náměstí prázdné, mladí lidé s gustem kázali a zpívali. Mělo to ovšem jediný efekt – kytaristovi zmodraly prsty.

Vedoucí skupiny rozumně rozpoznal, že evangelizace pod širým nebem pro ně není zrovna to nejlepší. Věděl, že musí najít něco, co budou dělat zbytek měsíce. A tak dostal náhle zjevení, že by mohli být modlitebním týmem pro celou akci a očekávat, že se probuzení uskuteční na akcích ostatních

skupin. Jelikož byli členové skupiny dobrými studenty, překousli to a zaútočili na nebesa svými modlitbami.

Vše bylo v pořádku až do doby, kdy vedoucí zatelefonoval jinému týmu, který vedl Alan, hlavní vedoucí celé výpravy. Než mohl náš vedoucí cokoli říct, Alan vyhrkl: „Musím ti říct něco důležitého: Můj tým je modlitebním týmem a evangelizace je na tvé skupině.“ „Ne,“ vyhrkl náš vedoucí, „*můj* tým je modlitebním týmem!“

O měsíc později naše výprava do Španělska skončila a čtyři týmy se znovu shledaly na lodi mířící zpět do Anglie. Vedoucí, rádi že se opět vidí, porovnávali zápisky svých zkušeností. Ke svému zděšení zjistili, že se během akce neobrátil ani jeden Španěl a že všechny čtyři týmy strávily celý měsíc modlitbami. Náš vedoucí z Fugares strávil zbytek plavby po moři tím, že se skrýval před svými studenty, neboť jim nemohl vysvětlit, proč se všechna ta úžasná obrácení, která jim slíbil, nedostavila.

Následující rok vedl tento vedoucí do Španělska jinou skupinu. Poučen z předchozího fiaska prohlašoval: „Nikdo se při naší výpravě neobrátil – vše, co budeme dělat, je modlit se,“ a vyrazil podruhé se svými studenty do Španělska. První večer přivedl tento tým deset lidí k Pánu a do konce výpravy založili nový sbor.

Jste zmateni? To byl vedoucí týmu také!

Trénink

Zde je další z mnoha matoucích příběhů, které vám mohou vyprávět!

Asi před deseti lety jsem v pěti sborech vyučoval kurz trénující evangelizaci. Všude jsem vyučoval stejným způsobem. Dva z těchto sborů začaly praktikovat, co se naučily, a jejich

počet se zdvojnásobil. Dva udělaly totéž, a vůbec nic se nestalo. Poslední sbor, který to také zkusil, úplně zanikl! *Při stejném tréninku!*

Co bylo příčinou?

Znát cestu

Po mých rozličných zkušenostech jsem volal k Bohu, že potřebuji více rozumět evangelizaci. Proč některé pokusy fungovaly a jiné absolutně neuspěly? Když jsem četl Bibli, vyvstal přede mnou jako odpověď na mou modlitbu sedmý verš z Žalmu 103.

Tento verš říká, že synové Izraele viděli Boží skutky, ale Mojžíš *znal* Boží cesty. To mě mocně zasáhlo, neboť já jsem sice viděl Boží skutky (mnoho lidí spasených během práce, do které jsem byl zapojen), ale stále jsem potřeboval porozumět Božím cestám v oblasti evangelizace. Okamžitě jsem se vrhl do usilovného biblického studia a hodně jsem o tom přemýšlel.

Během posledních dvaceti let jsme viděli, jak Bůh dělá v církvi obrovské věci. Nově jsme porozuměli uctívání, týmovému vedení a tomu, že celé tělo Kristovo má být zapojeno do práce v církvi. Byla nám dána nová láska pro přátelství, úžasné porozumění modlitbě a mnoho dalších životně důležitých lekcí, které rozechvěly církve a vybavily nás pro současnou dobu.

Ale troufnu si říct, že v oblasti evangelizace jsme čerstvé porozumění neobdrželi. Obávám se, že stále používáme staré věci starým způsobem. Tom Sine, velmi známý prognostik, řekl, že křesťané velmi často plánují zítřek, jako by to byl dnes. Náš svět se změnil – a co naše evangelizace?

V následujících kapitolách chci předložit závěry, ke kterým jsem dospěl jak svým vlastním výzkumem, tak zkušenostmi druhých.

Dvě strany Pavlovy služby

Když jsem začal svůj průzkum, první oblastí Bible, kam jsem se podíval, byla kniha Skutků, zvláště kapitoly, které mluví o službě apoštola Pavla.

Co mě při dřívějším studiu těchto kapitol skutečně oslovovalo a co také mnoho lidí vyučovalo, byla nadpřirozená stránka jeho služby. V posledních dvaceti letech byla práce Ducha svatého v církvi zdůrazňována více než cokoli jiného. To mezi jiným vedlo k opravdovému důrazu na naše osobní zjevení a naslouchání Bohu. Mnoho z nás, mě nevyjímaje, se přiklonilo k tomuto rysu služby.

Nicméně na druhou stranu musíme klást důraz na Bibli a na zdánlivě neduchovní aspekty principů a plánování, které jsou samy o sobě biblické.

Já jsem poznal Pána skrze „Jesus freaks“ z generace hippies. Byli jsme blázny pro Ježíše a kladli jsme takový důraz na vnitřní zjevení, že jsme pořádali modlitební setkání, abychom se dozvěděli, zda máme ráno vstávat. Pak následovalo další modlitební setkání, abychom učinili podobná nedůležitá rozhodnutí.

Ale když jsem procházel knihu Skutků, viděl jsem nejen důraz na Ducha svatého, ale také jsem začal vnímat důrazy na strategii. Bylo jasné, že apoštol Pavel měl pro svou práci plán. Jeho práce nebyla založena jen na zjevení.

V každém místě, kam Pavel přišel (kromě Athén a Lystry), měla jeho služba podobný model. Většinou nejdříve vyhle-

dal Židy nebo skupinu věřících v Boha Židů. Proč tento apoštol pohanů zašel nejprve k Židům? Mohli bychom předložit celou škálu argumentů jako třeba: „Možná cítil k Židům závazek.“ Ale možná že vysvětlení je mnohem jednodušší. Ve skutečnosti byli Židé nejsnadněji zasažitelní. Za prvé, rozuměli základnímu pojetí Boha (křesťanská zpráva byla samozřejmě založená na židovské víře). Za druhé, byli z podobného kulturního prostředí jako sám Pavel. To znamená, že mluvili stejným jazykem a sdíleli s ním mnoho kulturních norem. Protože apoštol Pavel nemusel překonávat kulturní rozdíly, mohl tyto Židy žijící mimo Izrael zasáhnout. Pokud zasahujeme lidi, kteří mají shodné kulturní a jazykové základy jako my, budou našemu poselství pravděpodobně více přístupní.

Neměli bychom tedy dospět k závěru, že strategií apoštola Pavla bylo setkat se s nejsnadněji oslovitelnými lidmi, kteří by se stali jeho základnou pro zasažení lidí kolem nich? Oni rozuměli kultuře národa, ve kterém žili, rozuměli místnímu jazyku a nářečí a měli v dané oblasti dlouhodobé závazky.

To je selský rozum!

Strategie

Mohli bychom sami sobě položit stejnou otázku. Máme strategii, jak zasáhnout nejsnadněji oslovitelné lidi kolem nás? Víme, kdo tito lidé jsou?

První zásada, o které chceme přemýšlet při evangelizaci v současnosti, a prvním krokem našeho nového porozumění je, že musíme udržet rovnováhu mezi Duchem svatým a zjevením na jedné straně a Písmem a strategickým plánováním na straně druhé.

Dovolte, abych řekl, že použít rozum není neduchovní. Můžeme použít náš dar inteligence a porozumění k přemýšlení a plánování, co by mohlo být nejlepším způsobem, jak zasáhnout naše okolí evangeliem. Není neduchovní, když má církev dvouletý detailní plán, pětiletý rámcový plán, a dokonce nějaké vize do vzdálenější budoucnosti. Během let jsem navštívil mnoho církví, ale nenašel jsem ani jedinou, která by měla sepsaný plán, jak by mohla zasáhnout své okolí. Většina pracovala na poslední věci, kterou cítili, že jim Bůh řekl.

Jak uvidíte ve druhé a třetí kapitole, možná že jsme docela neporozuměli tomu, co nám Bůh říká, neboť to nevidíme v širších souvislostech.

Říkám tedy, že bychom měli opustit Ducha svatého a spoléhat jen na strategie a plánování? Ne! Potřebujeme oboje. Když vytváříme náš plán za pomoci rozumu, který nám Bůh dal, a principů, které se učíme z Písma, potřebujeme volat k Duchu svatému, aby nám dal tvořivé nápady, jak tyto plány uskutečnit. Od samého začátku mohou naše plány vycházet z modliteb a naslouchání Bohu, a my bychom je pak měli rozvinout skrze moudrost, kterou nám Bůh dal.

Pokud se chystáme v 21. století udělat konkrétní krok k zasažení našeho národa, nesmíme tuto otázku opomenout. Jako církve i jako jednotlivci se musíme připravit na život v tomto napětí.